

פ:

שהמשנה היא כמשנה ראשונה שאכן דם הקדשים מקבלים טומאה. אולם בלחם משנה בסוף דבריו שם הביא שבגמ' לעיל (ט) אמרו כע"ז, ומבואר שם שאף בטומאה דרבנן הציץ מרצה, ואם כן יש לומר שהוא הדין כאן.

ג. בעי רמי בר חמא כהן המרצה בקרבנותיהן הותרה לו טומאת התהום או לא

הקשה התוס' רי"ד, שאפילו אם נמצא שהיה הכהן טמא בטומאה ידועה, מדוע לא יועיל ריצוי הציץ, הלא שנינו הפסח שנזרק דמו ואחר כך נודע שהוא טמא, הציץ מרצה, ואף כאן הגם שכהן טמא טימא את הקרבן בנגעו בו, מדוע לא ירצה הציץ, ומדוע השאילה היא על טומאת התהום. ותירץ, שלא אמרו הציץ מרצה אלא על טומאת בשר ודם, והכהן היה טהור ונטמאו הבשר או הדם בשרץ, אבל אם היה הכהן טמא, אין הציץ מרצה, מפני שהכהן הטמא מחלל העבודה בקרבן יחיד, ולכן בטומאה ידועה פשוט לנו שהוא מחלל, ובטומאת התהום הסתפקה הגמרא.

א. אותן טמאי מתים אינם עושין לא את הראשון ולא השני

פירש המלא הרועים, שודאי גם הזבים אין עושין לא את הראשון ולא השני, הראשון לא משום שהם זבים, והשני לא מפני שמצטרפים לרוב, אלא שנקטו טמאי מתים משום שבזבים אין חידוש במה שאין עושים את הראשון, שהרי בשום מקום אין זבים עושים בטומאה. אבל בטמאי מתים יש חידוש, שהרי אם הם רוב, יש להם לעשות הראשון בטומאה, ואם הם מיעוט, שידחו לפסח שני, והשמיעונו שאעפ"כ אין עושין לא הראשון ולא השני.

ב. הפסח שנזרק דמו ואחר כך נודע שהוא טמא

פירש רש"י, שנודע שהפסח או הדם נטמאו. ובכסף משנה (פסולי המוקדשין פ"א הל"ז) כתב, שכיון ששנינו הציץ מרצה, משמע שהוא טמא מן התורה, ותמה שהלא כל דם קדשים אינו מקבל טומאה כלל, וא"כ מדוע צריך כלל ריצוי ציץ על דם טמא. ובפירוש המשניות להרמב"ם כבר העיר כן, וכתב